

עמת (ירושלים) 18508-10-24 - י' צ' נ' מדינת ישראל

עמ"ת (ירושלים) 18508-10-24 - י' צ' נ' מדינת ישראלמחוז ירושלים

עמ"ת (ירושלים) 18508-10-24

י' צ'

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

[14.10.2024]

כבוד השופט דוד זילר

החלטה

1. זהו ערע על החלטת בית משפט השלום במ"ת 71507-09-24 מיום 30.9.24 במסגרת קבע בית המשפט קיומן של ראיות לכואורה כנגד המושב, וכן הורה על המשך מעצרו במעצר בפיקוח כפי שנקבע במסגרת דין קודם, וזאת בהסכמה המשיבה.

2. נגד העורר הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה בת זוג הגורמת חבלה של ממש והזק לרכוש במצויד.

3. על פי עובדות כתוב האישום ביום 24.09.2024 התגלו בין העורר למטלוננת ויכוח במטרתו קילול העורר את המטלוננת ובתגובה שפכה המטלוננת תחולת כוס לעברו. או אז העורר השליך לאرض את מכשיר הטלפון הנייד שאחזה המטלוננת וכן את כוס הזכוכית והרמקול ואלו נפכו.

4. כן סטר העורר למטלוננת כך שראשה נהדף מעוצמת המכחה. הוא גם השליך CISPA על הארץ, והמטלוננת סטרה לה כדי להדוף אותו.

5. מיד ובהמשך, השליך העורר את המטלוננת על הארץ על שברי הזכוכית, משך מצווארה 3 שרשראות ותלש את העיגילים מאוזנה. בהמשך דחף העורר את המטלוננת לעבר השביל, משך אותה מבגדיה והשליך אותה על משטח עץ על הקרקע וקרע את נעליה. בהמשך, אחיז העורר בידו בפנס בזמן שהוא רוכך מעל המטלוננת עד שהגיעו למקום עוברות אורח והעורר חדל ממעשי.

6. בדיון בבית משפט השלום, וגם בפני, חולק העורר על קיומן של ראיות לכואורה. לטענותו, המטלוננת היא שתקפה ראשונה את העורר, כאשר היא שפכה על העורר ויסקי מכס שחייתה בידיה. כן נטען, כי מתוך חקירת המטלוננת במשטרה עולה כי המטלוננת מגלה קינהה ואובססיה כלפי העורר, כי היא זו שקידלה אותו ראנונה, וכי היא סטרה לו. על פי הנטען, אלו לא באים לידי ביטוי בכתב האישום, אך יש בהם כرسום בנוגע לראיות כנגד העורר.

7. נטען עוד, כי המטלוננת הייתה שיכורה והדברים נתענו על ידי העורר בזמן אמיתי, אך זכו להתעלמות מצד המשטרת. כן נטען, כי הגם שהמטלוננת טענה כי העורר תלש לה את העיגילים, הרי שמתוך סרטון הוידאו שהוצע ממצולמות הגוף של השוטר מיום האירוע, ניתן לראות את העיגילים על המטלוננת. כך ניתן לראות גם בתמונות שצולמו על ידי חוקר המשטרת.

8. כמו כן נטען, כי ניתן להבחין בפיצעה בגיןה של העורר עצמו, מה שמלמד על האופן בו העוררת היא שתקפה אותו.

9. בכל אלו טוען העורר, כי חל כרסום בראשות המאשימה, באופן בו אף השמת העורר במעצר בית, פוגעת בו, ואף מפלה אותו לעומת המתלווננת.
10. לעניין תנאי מעצר המשפט, קבע בית המשפט כי לא ניתן בשלב זה לעורר לצתת מעצר הבית לצרכי עבودה. בעניין זה טוען העורר, בין היתר, כי הוא בן 65 ונעדר עבר פלילי, כך שהgam אופי האישום, אין נשקפת ממנו מסוכנות. במצב זה, יש מקום לדבריו לאפשר לו יציאה לעובדה לצרכי פרנסת. בית המשפט קבע כי תסוקיר בעניינו של העורר יוגש עד ליום 3.11.24 וקבע דין בעניין ליום 4.11.24.
11. בהינתן מצב דברים זה, ובטרם ניתנה החלטתו הסופית של בית המשפט בעניין תנאי מעצרו של העורר, העורר שהוגש מהוועה עורך בינויים. פסיקה עקבית קובעת, כי על דרך הכלל אין מקום לברר ערך על החלטת בינויים, שעניינה קביעת קיומו של ראיות לכואורה או הפניה לקבללת תסוקיר מעצר, ויש להמתין לקבללת ההחלטה סופית.
12. ר' למשל בש"פ 8909/23, קוממי, שם נקבע לא מכבר (1.1.24).
- "ראשית, העורר הוא עורך על החלטת בינויים של בית המשפט המקורי. ככל, אין מקום להידרש לעוררים כאלה ויש להמתין לכך שבית המשפט קמא יסימן את מלאכתו. זאת מאחר שהעורך עשוי להתייחס אם בסופו של דבר במסגרת ההחלטה הסופית תחליט הרכאה הדיוונית להורות על שחרורו של הנאשם בתנאים כאלה או אחרים. את העורר יש להגיש בכך-כלל רק לאחר שבית המשפט מקבל החלטה סופית בעניינו של העורר. בית המשפט של העורר אינם חייב להידרש לכל עורך על ההחלטה בינויים, עליו להפעיל שיקול דעת תוך התחשבות בשיקולים מעשיים של ייעילות דין וחיסכון במשאבי שיפוט (ראו בש"פ 478/12 אל אעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.1.2012) (להלן: אל אעם)."
13. גם שבൺיות אלו ניתן היה לסימן החלטה זו כאן, אצ"ן מעיל הצורף כי גם לגוף הדברים, ולבטח מעת שמדובר בשלב בינויים, לא מצאתי להתערב בהחלטת בית משפט השלום זאת לאחר גם עיין בחומר החקירה.
14. כתוב האישום מתבסס ברובו על גרסת המתלווננת, אשר מתארת את האופן בו תקף אותה לדבירה העורר, כאשר לדבירה העורר סטר לה, נתן לה מכחה, ניפץ את הפלאפון ואת הרמקול וрисק אותם על הרצפה, תלש שרשראות ועיגלים, משך בגדייה, זרק אותה על הרצפה, ועוד. המתלווננת מתארת בחקירהה כי ניסתה להיאבק בעורר והדפה אותו אך אז הפיל העורר את המתלווננת על שברי הזכוכית.
15. מעבר לדברי המתלווננת, קיימים בעניין גם דוח פועלה של השוטר שהגיע לאריווע. מדובר חקירה זה עולה כי על המתלווננת היו סימני דם וסימני חבלה. בדוח מצין השוטר כי לדבירה העורר המתלווננת הייתה שיכורה והוא זו שהתחילה, אך כפי שמצוין גם בית משפט השלום, לא נרשם בדוח כי גם השוטר התרשם כי המתלווננת שיכורה.
16. כמו כן, המשטרת הוזעה לאריווע בעקבות דיווח עבירות אורח שהבחינו במתරחש ופנו למשטרת. כפי שמצוין בית משפט השלום, מתמלול השיחה למוקד מהא עולה כי נמסר למשטרת כי הגבר ניפץ וזרק כל מיני דברים וכי האישה הייתה "מאד מוקפלת ומכווצת בתוך עצמה".
17. אחת מעדות הראייה, מסרה כי ראתה את המתלווננת שכובה על הרצפה, כאשר המשפט רוכן מעלה.שתי העדות העידו על הלה רוחה של המתלווננת, והייתה פצועה. כן מסרו עדות על מצבה הנפשי הנסער של המתלווננת בזמן האירוע.
18. בכל הנוגע לשלב הדברים הנוכחי, יזכיר כי "... לצורך קביעעה כי נגד הנאשם קיימות ראיות לכואורה הקשורות אליו לביצוע העבירות המזוהות לו, לא נדרשת הוכחת אשמתו ברף הפלילי, אלא, די בכך שבמארגן הראיות לכואורה טמון פוטנציאלי להרשעת נאשם הגבה מפוטנציאל זיכוי" (בש"פ 804/23 מוחמד נורי נ' מדינת ישראל (6.2.23 פס' 22)). כמו כן, "ככל לא יהיה בטענות בדבר מהימנות או משקל הראיות כדי לשלול את קיומה של תשתיית ראייתית לכואורת בתיק" (בש"פ 3526/13 סוהילelial נ' מדינת ישראל (27.5.13 פס' 7)
19. בהינתן רף זה, ובשים לב לטיב הראיות הקיימות, לא מצאתי כי יש מקום להתערב במסקנותו של בית משפט השלום, בדבר קיום ראיות לכואורה. מובן, כי אין בדבר כדי להזכיר לגבי המשפט גוף, וכפי שמצוין גם בית משפט השלום, טענות העורר כי יש להעדייף את גרסתו על פני זו של המתלווננת, יבחןו במסגרת ההליך העיקרי. במסגרת זו יבחןו גם טענות העורר בנוגע גרסתה של המתלווננת בדבר תלישות עיגליה, והמשמעות שיש לדברים.
20. בכלל הנسبות האמוריות, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט השלום, והעורך נדחה. כאמור, מAMILIA בשלב זה ההחלטה בית משפט השלום הינה בגדר ההחלטה בינויים, וממเทינה למסקיר בעניינו של העורר, אשר על בסיסו יקבע באשר למעצרו של העורר או חלופות בעניין, ואן בהחלטה זו כדי לקבוע מסמורות בעניין. ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"ה, 14 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.